

צבעוני, מרתק ומחמם את הלב

הגינה של עליזה ומשה שרון מרמת-השרון עוצבה מחדש בידי מתכננת הגנים חיה זיו-אור. העיצוב החדש שינה כליל את אופייה ופניה. "עכשיו אנחנו סוף סוף מרגישים שהגינה היא חלק מהבית ולא רק עול"

מאת הראלה טטוצקי

גינה, יודע כל מי שקרוב אליה, לא פורח בחורף. לא ממש. לא כמו שתי יודעות הפרח באביב, למשל, או בסתיו ואפילו בקיץ הבלתי אפשרי שלנו. פרט לאיזה נקיים פה, אגנון של תמר שם ועוד איזה פרט שהתכלכל, חורף היא מין עונת דרומה כואת. התקופה שבה גינת ביתיות ממוצעת עומת נראות ברור כלל ירי ריקות, טעם תיירות ולא כל כך מעניינות. ומכיוון שזו לא בריק העונה שבה הן נראות במיטבן ומחממות מחממות, אנשים גם לא כל כך נוטים להפתאר בהן. ובכל זאת, לכלל הבתלי כתוב הזה יש חריגים, כמו תמיר. למשל, הגינה של עליזה ומשה שרון מרמת השרון, שהומינז אותנו לראות את ניב תם כיוקא בחורף, והראו לנו שגינה יכולה להיות בטקסמה ואפילו לפרוח, בעונה זו של השנה.

■ חדש וגם ישן

למעשה, מרוב בנינה שפוצצה מחדש לפני

כשלושה חודשים עליידי מעצבת ומתכננת הגנים חיה זיו-אור, מבלי שנמחקו ממנה עקבות השנים הקודמות. כך שהיא חרשה, אבל גם ישנה, בערובייה נעימה לעין. נוסף לכך, חוז מהרשא המסורתית שנשמר רק בחלק, יש בה פינות שונות מאחורי המטבח, בכניסה, מול הסלון) בכל מיני גדלים וצבעי רות, שכל אחת מהן היא סיפור בפני עצמו, וכולן יחד יקושו את הגינה למעניינת, לא שגרתית ואפילו מרתקת.

הגינה לא גדולה במיוחד. בסביבות 200 מטרים רבועים, כשבמרכז, מסבירה עליזה, היא היתה הרבה פחות מנוצלת, בגלל איזו חומה שעברה בה, והתפיעה חלק מהמטח. או הורירו את החומה הוו ופתחו את הגינה לרווחה. אחרי כך עמדה שאלת הגדר שנוכלת עם הכביש. במקור היתה שם גדר מלבנים ושפירץ מהסוג המתקלף, מתמרדר ומתלכלך. משה רצה גדר חיה.

זיו-אור, שאינה דוגלת בהשתעבדות לגינה (וגר חיה זה שיעבוד גדול), הציעה גדר מאבן ירושלמית-חברונית, שהיא אמנם יקרה אבל לא דורשת שום טיפול בהמשך. משה השתכנע וגדר הבית היא אבן קיר מרשים מאבן חבירי, בניו ולא מצופה.

גינה רבנית. יוצרת את התחושה שבכל מינה מסתתר משהו צילום: ארי ברמבוץ

כל העבודה הוו התבצעה תוך הקפדה רבה על משחק צבעים בלתי פוסק בין הצמחים, כי הרעיון הוא שתמיד יוצר מצב ששצמח אחד מפסיק לפרוח, אחר מתחיל, "כך שהגינה לעו" לם לא תיראה עירומה".

■ קמליות במלוא מריחתן

כיוון שכל צמח קיבל טיפול פרטני שבו (שהוא גם פחות או יותר סופי, מלאכת השתי" לה נמשכה כעשרה ימים, שזה הרבה, אבל התוצאה החלטת מרשימה. כך למשל, לצד "אבני הקפיצה" של השביל יש קמליות אדומות, לא מהמרטו, שפורחות עכשו במלוא זר פיון, ורדים מטפסים, טרופה, ננריבה ואורטני ויות.

החומה נמוכה בסולגונים יש מינה אחת עם כמה ורדים, בשמח, ונברד, טוביצי'אנה, אמנון ותמר סגולים ולבנדר. מינה אחרת עם פוליגי' לה דקל הזהב, קמליות ורודות, ריכוזים של אמנון ותמר, קצת בשמח וסלע בצורת שוקת ששרכים חודדות כמו עוליס ממנו. עוד מינה משולשת משהו, ששמרה על עץ התפוסים הוותיק ועץ האשכוליות של פסג, והסיפה שלושה סוגים של בריגניות שכאילו עוליס מתוך הסלעים, סוגי שריכים, פורביה, שערות שונמית ועוד.

לבד מכל אלה, יש בנינה הרבה מוקדי תאי רח שמוצבים כך שלא יסנוורו ומאירים באור עמום ולא ממוקד פרטים שונים כמו השוקת, עץ מיוחד, או ערוגה מסוימת שצבעי הצמחים או הפריחה שלה מופלאים.

אין ספק שמרוב בנינה רבנית ולא שיי גרתי, הנותנת תחושה כאילו בכל מינה שלה מסתתר משהו אחר יותר עם זאת, אין בה עומס

בנינה שונה של הן "שחלו" אבנים

■ "אבני דילוג" לשביל

שינוי נוסף שהיה כרוך בבנייה מסיבית, היה הפאסיו. פעם הוא לא היה שם בכלל. היום הוא כמו המשך טבעי לסלון עם ריצוף מעניין המורכב מכל מיני אבנים, שהמשחק בנייתן נקי, שקט וכעיקר לא יגונב את ההצגה מהגינה עצמה. אבל, מה שבאמת יוצא דופן, ואפילו הצריך נסיעה של טריקטור בתוך הגינה, היה הכאתם של "אבני קפיצה" או "אבני דילוג" וכפי שהן מכונות) ליצירת השביל המוליך מהכניסה למרוב הגינה (שוב, במקום הרשא המסורתית), וגם "שתילתם" של סלעים גדולים כפינותיה השונות של הגינה.

עליזה אומרת, שמעולם לא הקדישה תש" מת לב מיוחדת לאבנים, ולא היתה מודעת ל"ליכילת" שלהן לרבר, עד שלא ראתה כמה יפה הן יכולות להשתלב בנינה, וכמה הור הן מוסיפות לה. מעבר לסלעים הפראיים המורשים בנינה, שבאמת מוסיפים לה נופך מיוחד, מה שעוד בולט לעין לא מקצועית שסתם אהובת גינות, הם שני רברים נוספים. האחר, שהגינה מתבססת על פרוחים/שיחים רבישתיים עם מעט מאד צמחים עונתיים והשני, לשמרות זאת, צבעי העלים של הצמחים האלה כל כך מרובים, עד שהם מעניקים לה שפע צבעונית ונותנים את התחושה שהי גינה פורחת.

■ תחזוקה קלה

החסכו המקצועי להתרשמות הראשונה אר מר, שלגינה המבוססת על רבישתי איך, פרט להתוצאות ראשוניות, הוצאות נוספות. בנוסף, גם השתוקקה שלה קלה יותר כי היא צריכה רק גיזום מדי פעם, רישון נכון ועישוב. ומאחר שההשקיה ממוחשבת ובעשית טכספומה, כל

הפעולות האלה הן משהו שמשא יכול ומתוודן לעשות בעצמו "בשמחה רבה, כי אגנון לא רוצים יותר גנן. זה כאשר לצד הפרקטי. כאשר לצד האסתטי, כאן החסכו הוא כבר עניין של טעם, היכרות עם עולם הצמחים ומעט עבודת הכנה. מתברר שבמשך מספר ימים, מיפה משה את הגינה וברק מורחשת הש" שש ועד שקיעתה, איפה יש לה אור ואיפה צל, כמה שעות בכל מקום ובכלל. על סמך התצפיות, הרישומים והנתונים האלה שהוא אסף, התכנסה השתילה. אחרי כך

העבודה על הגינה מתבצעת תוך הקפדה רבה על משחק צבעים בלתי פוסק בין הצמחים: כשאחד מהם מפסיק לפרוח, האחר רק מתחיל. כך הגינה לעולם לא תיראה עירומה

או גרנירוויית אלא פסוקת נעימה, קליטה ולא מתחממת. משה שרון מודה, שהיה לו בתחילה די קשה לקבל את הרעיון, "יהיית נגד אבני הקפיצה, למשל, או החומה. רציתי גינה נקיה, ירוקה, עם גדר חיה וכמה שיותר רשא. היום אני רואה כמה שהגינה הוו היתה לא נכונה, כי הגינה הישנה הרבה יותר עשירה ומגוונת וגם התחזקה שגלה הרבה יותר קלה ושוטפת".

■ הכיס נפתח כשהלב נפתח

הגינה 'בנתנה' ועוצבה במשך חודש וחצי, בגלל עבודת הבנייה, ויעלתה כחובן פי ארכ" עה ממה שבועיה תיכנון להוציא. משהו כמו 80 אלף ש"ח. בגלל הרעיון, האבן התכרובית ושאר עבודות הבנייה, אבל הכיס נפתח כשה" לב חשבו שהוא יקבל ממסעות. או השקענו, וכל יום אגנון גנים מרצירה הוא" ●

גדר מאבן חברונית